

A ringben nincs protekció

Description

A KISKUNHALASI ÖKÖLVÍVÓK minden évben végigjárják a régi bokszolók sírhelyeit. Visznek egy-egy szál virágot, az idősebbek mesélnek a fiataloknak. A sport és a közösség nevel. Olyanokat is, akik e nélkül elkallódnának az életben.

- Nem az a baj, ha földre kerülsz, hanem az, ha ott is maradsz – idézi Muhammad Alit, az elmúlt évszázad legendás amerikai ökölvívóját Mester Sándor, a Halasi Bokszt Klub mindenese. A kisvárosi ökölvívó-egyesület is a sikert célozza, bajnokokat akar nevelni, de – mintegy mellékhatásként – nagyon sok hátrányos helyzetű fiatalból faragnak itt embert.
- Közösségihiányos társadalomban élünk – folytatja Mester Sándor. – Amikor 1981-ben népművelőként visszakerültem Kiskunhalasra, 13 ifjúsági klub működött a városban. A fiataloknak volt hová elmenniük. Hová járhat ma egy tinédzser a kocsmán, diszkón, házibulin kívül? Ezért tartom nagyon fontosnak a sportot, mert itt értelmesen lehet eltölteni az időt. Ez jó alternatíva a semmi helyett. A sport büntet és jutalmaz. Ha bagózol és beállsz bokszolni, a harmadik menetbe nem kapsz levegőt, és pofán vágnak. Ha berúgtál előző este, lelassulnak a reflexeid, s úgyszintén pofán vágnak. De ha hallgatsz az edzőre, elvégzed a munkát, fegyelmezett vagy, akkor győzöl a ringben, és ünnepelnek. Ilyen egyszerű.

Mester Sándor 50-60 gyereket is tud mondani az előző évtizedekből, akik a bunyó nélkül nem maradtak volna talpon az élet harcaiban. Név nélkül említ példákat is. Széteső családból jön az egyik fiú. Az édesapa iszik, az édesanya nem tudja ezt kezelni. A kisfiú 12-13 évesen betéved az edzésre, megtartó közösséget talál, a sportban feljut a csúcsra, szakmát szerez, és megbecsült ember lesz a munkahelyén.

Egy túlkoros roma fiút az iskolai osztályából át akarnak rakni a speciális osztályba, mert nem hajlandó megszólalni az órán. Az édesapja elviszi a dolgozók iskolájába, ahol nincs testnevelés, de a tanárok látják, hogy a srácnak nagy a mozgásigénye. Elküldik bunyóra, kiderül, hogy van tehetsége hozzá. Sikeres lesz, válogatott ökölvívó. Lassan bebizonyosodik, hogy sosem volt fogyatékos: azért nem akart beszélni, mert dadogott, s ahányszor megszólalt, a többiek kiröhögték. Ma Budapesten él, különleges szakmájának a mestere.

Aranyos, helyes kislány nehéz családi háttérrel. Nem kedvelik az osztálytársai, nem tudja, mit tegyen, hogy elfogadják. Elkezd edzésre járni, szépen teljesít, a siker helyreállítja az önbizalmát. Jobban tanul, jó középiskolába jár. Úgy tűnik, sínre került az élete.

Akkor is így van ez, ha az említett 50-60 gyerekből csak néhány lett országosan jegyzett versenyző. A sport a többiekből is kihozta azt, ami jó bennük. Kértem, ha így van, melyik fontosabb: a sportsiker vagy a közösség? Mindkettő, feleli Mester Sándor. A közösségből jönnek az eredmények, és e sikerek tartják meg a közösséget. Nekem mindig idegen volt az ökölvívás, durva, agresszív sportnak véltem. A halasi edzőteremben azonban azt mondják: éppenhogy szabálykövetésre nevel. Nemcsak a kudarctűrést kell megtanulni, hanem azt is, hogyan viseljük a sikert. Az egyik hétvégén nagyon elpáholnak, de a következő versenyen is fel kell menni a ringbe. Amikor győzöl, te leszel az isten, ám legközelebb megint megverhetnek. Ha megszólal a gong, a legnagyobbaknak is összeszorul a torka.

Szabó Lajos, az egyesület előző elnöke is bokszolt, majd tájfutó lett:

– Az ökölvívással megtanultam, hogyan tudom megvédeni magamat, a tájfutással pedig azt, hogyan kell elszaladni, ha nagy a túlerő. Nem arról van szó, hogy ütü-kerék egymást, hanem szabályozott keretek között küzdünk. Nem úgy kezdjük, mint sok helyen, hogy bemutatkozásképpen jól megveretik az új gyereket, hogyha azt kibírja, akkor majd biztosan bejár, és sportoló lesz belőle. A sikerélmény teszi sportolóvá az embert. Jellemző, hogy amikor elkezd menni a sport egy gyereknek, a tanulmányi eredménye is javul.

– Úgy kerültem ide, hogy a nővérem barátja ökölvívó volt – meséli Babós László, világversenyek esélyes résztvevője. – Megismertem a csapatot, és itt ragadtam. Sokat számítottak a példaképek. Laci bácsi, Sanyi bácsi jó arcok, és mindenük az ökölvívás! Sok mindenre megtanított a sport. Adott egy irányt, hogy merre induljak el az életben. A tűzoltóságnál dolgozom. Nagy felelősség, de úgy érzem, hál’ istennek a helyemen vagyok.

– Meddig lehet bokszolni?

- Az ökölvívásban országosan dobogósnak kell lenni, hogy fenntarthassa magát az ember, miközben egy labdarúgó a megye háromban is kereshet pénzt. Nekünk munkát kell vállalni a sport mellett, úgy pedig nem jut annyi idő az edzésekre.

Egyre több nő is jár bokszedzésre. Kozma Beáta (Betti) válogatott ökölvívó, mára edző is. A húga, Anita utolsó éves szobrász a Képzőművészeti Egyetemen. Kell fizikai erő, de legfőképpen fejben muszáj ott lenni, mondja Betti.

Jákob Klára 37 éves volt, amikor először beállt a ringbe. Sokféle sportot űzött előtte, látta Bettit „bemutatózni”, kedvet kapott ehhez is:

- Negyvenéves korig lehet versenyezni. Az országos bajnokságon én voltam a sötét ló, akit senki sem ismert. Szerencsés sorsolásom volt, kétszer is harmadik lettem. Együtt jártunk edzésre a fiaimmal.

- A férje mit szólt?

- Szurkolt nekem. Inkább a szüleim aggódtak. Nem szerették látni, amikor megütnek. Magyar Csenge rendőrnek készül, de nem volt elégedett a súlyával és a kondíciójával. Az tetszik neki, hogy itt megtanulta kontrollálni a testét.

- Fáj, amikor megütik?

- Először fáj, de megszokjuk. Eleinte az sem könnyű, hogy megüssek egy másik embert. Volt olyan meccsem, amikor kezdő lányt kaptam ellenfélnek. Olyan idős volt, mint én. Félt, s nagyon megsajnálta.

Nevel a múlt is – ha őrzik az emlékeket. Az edzőterem ajtaja fölött dicsőségtábla – sikeres régi halasi bunyósok bekeretezett fotóival. Ma az egyesület alapítója, a legendás Csenki Ferenc unokája, Varsányi Vera az egyesület elnöke. Beszél a terveiről – a legfontosabbat jegyzem fel: méltó akar lenni a nagyapjához. Ahogyan Lehóczki László volt versenyző, jelenlegi edző, a civil életben menő gázszerelő is méltó akar lenni az elődökhöz. Azt mondja: amit a régi bunyósok neki adtak, azt ő másoknak adja tovább.

A kedvünkért eljött a 83 éves dr. Viszmeg Sándor nyugalmazott orvos is, aki 1947-ben, 11 évesen alapító tagja és versenyzője lett az egyesületnek:

- Csenki Ferenc abban az évben költözött Kiskunhalasra. A háború után csak foci meg atlétika volt Halason, gondolkodtak, milyen sportág lehetne még. Legyen ökölvívás! Nekem nem bokszt, nem bunyó azóta sem, hanem ököllel vívás. Azt mondta a

házi orvosunk, jó erős lábad van, kisfiam, de ha megfúj a szél, tüdőgyulladást kapsz. Megnéztem, milyen az edzés, és szabadkoztam, hogy ötéves korom óta orvos szeretnék lenni, majd még agyi ütések is kapok, s nem tudok tanulni. Jól van, csak próbáld ki, ha nagyon ütnek, legfeljebb abbahagyod. Iparosok szponzoráltak bennünket, főleg pékek és hentesek. Kellett az erő, az egyik adta a kenyeret, a másik a kolbászt. Mondták, hogy lehetnék akár olimpiai bajnok is, de én orvos akartam lenni. Az is lettem. Már idős volt Feri bácsi, fájtak a térdei, jött hozzám, milyen jó, hogy orvos lettél, legalább tudok kinek panaszkodni.

Dr. Viszmeg Sándor az ökölvívást kötelezővé tenné az iskolákban:

– Annak van a legnagyobb nevelő ereje, hogy ott az ellenfél a szorítóban, akit le kell győzni, és nincs protekció. Sem a papa, sem a mama nem tud segíteni – egyedül kell megoldanod!

(forrás: www.szabadsfold.hu – Ujvári Sándor fényképe)